

maatte være kommen ind ad en Dør lige bagved ham.

»Min Datter,« forestillede Fru Salomon.

Per blev i højeste Grad ubehageligt overrasket. Det var aldrig faldet ham ind, at der kunde være andre Børn i Familien end de to, han kendte, — og han sendte øjeblikkelig den gamle Salomons Millioner en bekymringsfuld Tanke. Maaske er der endda flere! — fór det igennem ham med formelig Skræk.

Dette Ubegag, der straks vaktet hos ham, forbedredes nu ikke ved den overlegne Lige-gyldighed, hvormed den unge Dame hilste ham, eller ved den nærmere Betragtning af hendes Person. Hun syntes at være nogle Aar ældre end Søsteren, var lidt højere af Skikkelse og slankere, i Pers Øjne ligefrem mager, — en Egenskab, han kun havde kunnet tilgive én Kvinde i Verden, Fransisca. Hun mindede ham i det hele mere om Broderen Ivan, havde som denne stærkt udpræget jødiske Træk, en voksbleg Hud, en stor, kroget Næse, en lille Mund og næsten ingen Hage, — et fuldkomment Papegøjefjæs, sagde han ved sig selv.

Det var i det hele for Per, som om der med dette Menneske var gledet en Skygge ind i hans Æventyrrige. Da hun ikke en Gang tog Plads henne hos Moderen eller med et Ord blandede sig i Samtalen, fandt han det mest passende at